

[A. P. Hansen.]

nomiske Krig former sig, maa vi ogsaa herhjemme tage vore Forholdsregler. Jeg synes, der er det Lyspunkt denne Gang, at man fra alle Sider vil være med til at støtte, om end der jo er Meningsforskel om, hvilken Maade det skal gøres paa, men man har dog ikke som tidligere fuldstændig afvist Spørgsmaalet. Jeg vil gerne takke den højtærede Handelsminister, fordi det ved Forhandling til alle Sider er lykkedes at opnaa dette Resultat. Der er sagt, at man ikke derved opnaar at gøre Roedyrkingen rentabel, og det er muligt, men jeg har dog talt med Landmænd, som har givet Udtryk for, at kunde man komme op omkring ved 1 Kr. 80 Ø. pr. Dobbeltcentner med Udsigt til Tantième o. s. v., er Sukkerroer ingenlunde ringere end nogen anden Kultur. Differencen paa 10 Ø., fra 1,80 til 1,90, spiller vel en Rolle, men er dog ikke af saa afgørende Betydning.

Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (H. C. Andersen) kritiserede De danske Sukkerfabrikker. Jeg har tidligere været ude for, at man kritiserede det samme Selskab, fordi det ikke af sine Reserver og Aktiekapital vilde yde sit Bidrag. Det er jo ganske menneskeligt. Jeg indser heller ikke, hvilke Midler den højtærede Handelsminister eller det offentlige i Øjeblikket skulde være i Besiddelse af for at tvinge De danske Sukkerfabrikker til af deres Kapital at udligne Prisnedgangen for Sukkerroerne. Jeg hørte jo nok, at det ærede Medlem fremsatte visse Synspunkter i saa Henseende; jeg skal imidlertid ikke komme ind paa disse Betragtninger, idet jeg gaar ud fra, at den højtærede Handelsminister selv vil svare paa dem.

Det siges ogsaa, at det foreslaaede er ikke, hvad Roedyrkerne ønsker. Ja, det er jo ikke godt for mig at vide. Det, der foreligger for os, er, at der ved den højtærede Handelsministers Hjælp er sluttet en Overenskomst mellem De danske Sukkerfabrikker og Roedyrkerforeningens Bestyrelse, og jeg ved i alt Fald, at man hjemme paa min Egn har holdt Generalforsamling i Roedyrkerforeningen, hvor man tilraadede at dyrke Roer paa disse Vilkaar.

Jeg vil gerne med disse Ord anbefale, at man gennemfører det foreliggende Lovforslag hurtigt. Selv om Forhandlingerne er ført paa et tidligere Tidspunkt end i de foregaaende Aar, saa nærmer alligevel den Tid sig, da man ude paa Landet begynder at disponere over Arealerne. I de senere Aar har de forskellige Forhandlinger trukket ud, og det har netop medført, at man

har udlagt Arealerne med Korn, idet man ikke har villet afvente Resultatet af de Forhandlinger, der skulde danne Grundlaget for Sukkerroedyrkingen. Derfor anbefaler jeg, at man træffer en hurtig Beslutning, saa at man ikke fra Roedyrkernes Side skal komme og sige, at det er herinde paa Rigsdagen, vi har forhalet Sagen og derved i nogen Maade været med til at forringe det Areal, som ellers vilde blive tilsaaet med Sukkerroer.

Det vilde have sin store Betydning, om man — jeg forstaar, at det ikke er saa let — kunde se bort fra det, der til daglig skiller i det politiske, og vedtage et saadant Lovforslag enstemmigt. I hvert Fald er det foreliggende Lovforslag af en saadan Rækkevidde og af saa stor økonomisk Betydning for mange Mennesker ude i de Egne, hvor man nu en Gang er indstillet paa denne Virksomhed, at det vilde virke som en Katastrofe for Kommunerne og for mange private, om det ikke skulde lykkes at faa det gennemført, saaledes at det fornødne Areal kunde blive tegnet. — Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Vedtagelse her i Tinget.

Oluf Jensen: Det er jo bekendt, at det er efter lange og trange Forhandlinger, dette Lovforslag er kommet frem. Der har været forhandlet baade med Fabrikkerne og Roedyrkerne, og det har staaet længe paa, men til Slut er der dog opnaaet en Overenskomst mellem Fabrikkerne og Roedyrkerne paa den ene Side og Ministeriet paa den anden. Det Lovforslag, der her foreligger, er selvfølgelig ikke fuldt ud det, som Roedyrkerne kunde ønske sig — det er jeg klar over —, men jeg tror, at naar man ser nøgternt paa Sagen, er det det bedste Resultat, der kan opnaas, og særlig i de Egne, der er sukkerroedyrkende, tror jeg, man maa hilse Resultatet med Tilfredshed.

Jeg skal nærmere begrunde dette. Hvis vi ikke havde faaet Lovforslaget frem, var der sikkert ikke blevet dyrket ret mange Roer, og det havde maaske ogsaa ført til — jeg tror, at det i hvert Fald for een Fabriks Vedkommende var blevet Resultatet —, at Fabrikkerne var blevet lukket. Hvilken Kalamitet det vilde have medført for de roedyrkende Egne, tror jeg, enhver kan se. For det første vilde Landbrugerne være nødsagede til at omlægge deres Driftsmaade, og det er sikkert, at de ikke kan omlægge Driften paa en saadan Maade, at den bliver mere rentabel end den, dette Forslag tager Sigte paa; jeg tror ikke, at de ved at dyrke